

Hồi 37*Ngầm Buộc Chỉ Đỏ Làm Nguyệt Lão**Thấy Cảnh Yêu Thương Lệ Tuôn Trào*

Lịch Thắng Nam trải qua một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy thì mặt hồng hào trở lại, tinh thần đầy đủ, công lực cũng khôi phục được bảy tám phần. Sau khi nàng tỉnh dậy thấy Kim Thế Di nằm ngủ thiếp bên người thì cười khanh khách, gọi chàng dậy, nàng cười Kim Thế Di tham ngủ, nàng hình như không biết suốt đêm qua chàng chẳng hề chợp mắt, lại còn định rời bỏ nàng.

Hai người quay lại bãi chiến trường hôm qua, chỉ thấy cây chết đầy nội thảm khốc vô cùng, Lịch Thắng Nam nói: “Cơ hội này đã qua, chỉ đành tìm một cơ hội khác. Huynh nói thử xem, chúng ta nên tìm Mạnh Thần Thông hay Tây Môn Mục Dã trước?” Kim Thế Di nói: “Trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm ra hai người bọn chúng. Muội cũng không thể nôn nóng được. Huynh có một việc phải làm gấp”. Lịch Thắng Nam cười nói: “Muội biết, huynh muốn đi cứu Lý Tâm Mai của huynh, muội không hiểu tại sao huynh đã vào đến Huyền Nữ quán mà còn để cho nàng bị kẻ địch bắt?” Kim Thế Di nói: “Ồ, sao muội biết?” Lịch Thắng Nam nói: “Muội thấy Bạch Lương Ký dùng chiến bào bọc lấy một người, lúc đầu muội chẳng biết là ai, nhưng sau đó tóc nàng xổ ra cho nên muội mới biết là Lý Tâm Mai”. Kim Thế Di nói: “Muội làm sao biết đúng là nàng ta?” Lịch Thắng Nam nói: “Đâu có gì khó đoán! Trong Huyền Nữ quán có ba nữ nhi, Phùng Lâm thì không thể bị y bắt được, nếu không phải Cốc Chi Hoa thì Lý Tâm Mai”. Kim Thế Di đoán thời gian, chả lẽ đêm qua khi chàng bế Cốc Chi Hoa ra tới sơn động thì Lịch Thắng Nam đã trở lại Huyền Nữ quán, chắc nàng đã nghe tất cả những lời hai người nói. Như thế nhất cử nhất động của mình đều nằm trong dự liệu của nàng.

Lịch Thắng Nam hỏi: “Được, đến lượt huynh trả lời muội, tại sao lúc đó lại cố ý để cho nàng bị kẻ địch bắt, giờ mới đi cứu nàng?” Kim Thế Di nói: “Đêm qua ngoại trừ thấy Bạch Lương Ký, muội còn gặp ai?” Lịch Thắng Nam nói: “Còn gặp một người áo vàng, cũng giống như Bạch Lương Ký, dùng chiến bào bắt một tù

binh, muội thấy người ấy là đàn ông nhưng không biết là ai”. Kim Thế Di nói: “Là Chung Triễn, đệ tử của Đường Hiểu Lan”. Lịch Thắng Nam chưng hửng, rồi bật cười: “Được, huynh không cần nói nữa, muội cũng biết dụng ý của huynh”. Té ra Kim Thế Di đã nghe lén cuộc nói chuyện của Lý Tâm Mai và Chung Triễn, đã biết Lý Tâm Mai có tình cảm rất tốt với Chung Triễn, chỉ vì chưa có cơ hội bộc lộ mà thôi, chàng lại biết Bạch Lương Ký bắt Chung Triễn và Lý Tâm Mai làm con tin, định sau này sẽ đến uy hiếp Đường Hiểu Lan, vì thế mới để mặc cho Bạch Lương Ký và người áo vàng bắt sống họ, sau đó ngầm sắp xếp điều kế để giúp họ.

Kế hoạch của Kim Thế Di là để Chung Triễn và Lý Tâm Mai bị bắt sống, mình sẽ đi giải cứu, đầu tiên thì giúp Chung Triễn tỉnh dậy, khôi phục võ công, ngầm giúp y đánh bại kẻ địch, với bản lĩnh của chàng thì muốn thắng bọn chúng chẳng phải chuyện khó, vả lại không cần lộ mặt cũng có thể làm được.

Như thế bề ngoài có nghĩa là Chung Triễn đã cứu Lý Tâm Mai, cả hai người họ trải qua hoạn nạn thì đương nhiên tình cảm sẽ tăng thêm một bậc.

Lịch Thắng Nam đã đoán được dụng ý của Kim Thế Di, nàng chỉ nghĩ Kim Thế Di sắp xếp như thế là vì mình, thầm mừng, nhủ rằng: “Cứ để Lý Tâm Mai có nơi có chỗ trước, mình cũng bớt đi một tình địch, chỉ còn lại một Cốc Chi Hoa, lúc đó thì càng dễ ứng phó hơn”. Bạch Lương Ký là phó thống lĩnh ngự lâm quân. Kim Thế Di đoán rằng y bắt Lý Tâm Mai thì nhất định sẽ giải về kinh sư, bởi vậy sau khi xuống Mang Sơn, chàng và Lịch Thắng Nam lên đường đến Bắc Kinh.

Hai người đi đường nhanh hơn người thường, mỗi ngày chỉ nghỉ vài canh giờ, ba ngày sau mới đến một trấn nhỏ tên gọi Long Nghiêu mới phát hiện tung tích Bạch Lương Ký. Bạch Lương Ký và người áo vàng cùng ngồi một chiếc xe ngựa. Ngoài ra còn có một tên đánh xe. Kim Thế Di âm thầm bám theo, thấy bọn chúng đến một căn khách sạn thì cả hai người họ mới tìm nơi khác ở.

Sau canh ba, Kim Thế Di và Lịch Thắng Nam thay đồ dạ hành đến khách sạn cứu người. Họ tìm đến căn phòng của Bạch Lương Ký, chỉ nghe y đang nói chuyện với người áo vàng.

Lịch Thắng Nam ghé mắt nhìn vào bên trong, chàng chỉ thấy Bạch Lương Ký và người áo vàng chứ chẳng thấy Lý Tâm Mai và Chung Triễn đâu.

Kim Thế Di ngẩn người, nhưng chàng lập tức đoán ra rằng Bạch Lương Ký sợ bị người ta phát hiện, không dám đưa Chung Triễn và Lý Tâm Mai vào trong mà giấu họ trong xe ngựa để cho tên lái xe canh giữ.

Tên lái xe ấy đương nhiên cũng là ngự lâm quân cải trang, dấu sao hai người Chung, Lý cũng đều bị điểm huyết đạo, không sợ họ chạy thoát.

Kim Thế Di thầm nhủ: “Hãy nghe bọn chúng nói gì đã!” chỉ nghe Bạch Lương Ký nói: “Hàn đại ca, việc này thật lạ, hôm nay đã là ngày thứ tư mà chẳng thấy bóng dáng bọn họ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” người kia trầm ngâm rồi nói: “Theo lẽ Thích Đạo An và Qui Tàng Tử có thể đối phó với Phùng Lâm, dù bọn họ gặp chuyện gì bất ngờ, nhưng phía Tây Môn Mục Dã có đến mười ba người, ai nấy võ công cao cường, chẳng lẽ họ gặp phải bất trắc? Họ cũng đã nói rõ rằng sau khi chúng ta động thủ thì lập tức rút đi, trên đường đương nhiên sẽ gặp họ. Nhưng đến giờ này vẫn chưa thấy, việc này thật trái lẽ thường, tiểu đệ nghĩ mãi cũng không ra. May mà còn chỉ vài ba ngày nữa đến kinh sư, lúc đó chúng ta lại sẽ có cách khác”. Bạch Lương Ký nói: “Tôi hơi lo...” người kia nói: “Lo bọn họ bị Mạnh Thần Thông giết chết? Bạch Lương Ký cười: “Mạnh Thần Thông thần thông quảng đại cũng không thể giết hết bọn họ, huống chi lão già Tây Môn đã trồng sẵn hoa A tu la ở xung quanh, tôi thấy lần này Mạnh Thần Thông thoát chết cũng là may mắn lắm”. người kia hỏi: “Vậy huynh lo gì?” Bạch Lương Ký nói: “Tôi lo bọn họ cố ý bỏ rơi chúng ta, có lẽ Tây Môn Mục Dã cũng đang nghĩ chúng ta gặp chuyện không may. Ít nhất tôi cũng lo bọn chúng sẽ phủi sạch công lao của chúng ta. Huynh nghĩ thử xem, hạng người như Tây Môn Mục Dã làm sao có lòng tốt? Y đã tâm bưng bưng, muốn giết hết nhân vật võ lâm trong thiên hạ để được hoàng thượng phong thưởng, sau này y không những là võ lâm chí tôn ngự phong, đại nội thị vệ và thống lĩnh ngự lâm quân cũng thuộc về y, lẽ nào y không cài người của mình vào? Hai người chúng ta chẳng thân thiết gì với y, chỉ e sau này khó tránh bị y chèn ép”. Người kia nói: “Huynh lo lắng cũng có lý lắm. Chẳng trách nào y không màng đến bọn Tần Đại và Cẩn Thuần, cả Mạnh Thần Thông mà y cũng giết, tôi thấy đó không những là lấy công báo tư mà quan trọng hơn là y đổ kị bản lĩnh của Mạnh Thần Thông, sợ sau khi hợp tác với Mạnh Thần Thông thì Mạnh Thần Thông sẽ được trọng dụng hơn”. Bạch Lương Ký nói: “Tây Môn Mục Dã đương nhiên có ý đó, song hai người Cẩn Thuần và Tần Đại muốn lôi kéo Mạnh Thần Thông cho hoàng thượng, làm thế cũng chỉ phí công phí sức, Mạnh Thần Thông đúng là kẻ kiêu ngạo đệ nhất thiên hạ, y tuy một lòng muốn xưng bá võ lâm nhưng không thêm nhờ sức của triều đình. Có lẽ y cũng chẳng thêm nghĩ đến chuyện được hoàng thượng phong thưởng. Nếu y dễ dàng vào chum, tôi đã dùng lễ mời y cho hòng thượng”. Người kia đáp: “Dù thế nào đi nữa, chúng ta coi như đã gặp thuận lợi, Tây Môn Mục Dã còn có thể nói được gì, muốn phủi sạch công lao của chúng ta đâu có dễ, trừ phi y ám sát chúng ta”. Bạch Lương Ký nói:

“Chắc y không lớn gan như thế. Nhưng còn bốn ngày nữa mới đến kinh sư. Phái Thiên Sơn giao thiệp rộng rãi, chúng ta cẩn thận vẫn hơn”. Kẻ kia cười rằng: “Đệ hãy yên tâm, xe ngựa dừng ở sân bên ngoài, tôi đã sớm sắp xếp, dù có ngọn gió thổi qua cũng không thể nào giấu được tai mắt chúng ta”. Kim Thế Di nghe lời bọn chúng nói thì đã hiểu rõ mọi chuyện, thầm thất kinh nhủ rằng: “Té ra sau lưng Tây Môn Mục Dã còn có người ngoài, người đó chính là đương kim hoàng thượng. Té ra tên tiểu tử Càn Long còn lợi hại hơn cả người cha Ung Chính của hắn! Ung Chính chỉ thiêu cháy chùa Thiếu Lâm, nhưng còn Càn Long thì muốn bắt hết tất cả nhân vật võ lâm trong thiên hạ!” Kim Thế Di không hề sợ oai quyền củnha hoàn đế, nhưng chàng lại không thể không lo cho các nhân vật võ lâm chính phái, Cốc Chi Hoa là đệ tử của Lữ Tứ Nương, mà Lữ Tứ Nương là kẻ thù lớn nhất củnha hoàn gia, chỉ e bọn người Tây Môn Mục Dã không để cho nàng ẩn cư.

Lịch Thắng Nam cào tay chàng, khẽ nói: “Tuy tôi đem lại cho huynh phiền phức, nhưng huynh báo thù cho tôi cũng như là giúp Cốc Chi Hoa của huynh, chắc là huynh không trách tôi nữa chứ!” nàng dùng Thiên độn truyền âm, công lực tuy không bằng Mạnh Thần Thông, Kim Thế Di nhưng trong vòng năm ba trượng thì dù cho bậc đại sư võ học nổi tiếng nhất cũng không thể nào biết được nàng đang nói gì.

Tiếng nói chuyện trong phòng càng lúc càng nhỏ, hai người này khi nói đến dã tâm của Tây Môn Mục Dã thì đều lo sợ, tựa như kẻ tai nhau mà nói. Kim Thế Di xua đuổi tạp niệm, ngưng thần lắng nghe, chỉ nghe được có tiếng động rất nhỏ bên ngoài, Kim Thế Di chợt dạ, chàng đã nghe có hai nhân vật võ công cực kỳ cao cường vào khách sạn, thầm nhủ: “Chả lẽ Phùng Lâm tới?” rồi tiếp theo lại nghe tiếng bước chân nặng nề, Kim Thế Di thầm kêu không ổn! Chàng đã biết hai người đó ôm một vật nặng nhẩy qua tường, chàng lập tức nghĩ đến Chung Triển và Lý Tâm Mai ở trong xe ngựa, thầm nhủ: “Nếu Phùng Lâm thì không sao, là người khác thì hỏng bét!” thế rồi mới dùng Thiên độn truyền âm nói với Lịch Thắng Nam: “Muội đứng đây nghe tiếp, huynh đi ra xem thử”. Lịch Thắng Nam nói: “Được, huynh cứ ra ngoài cứu người”. Tiếng bước chân của hai người kia tuy nặng nề, nhưng còn nhẹ hơn nhiều so với người dạ hành, chỉ có Kim Thế Di mới có thể phân biệt được, Bạch Lương Ký và người áo vàng trong phòng hình như vẫn chưa phát giác.

Kim Thế Di bước ra sân, trong sân có mấy cỗ xe ngựa, nhưng chàng đã để ý chiếc xe của Bạch Lương Ký nên dễ dàng tìm ra. Không ngờ chàng gỡ rèm xe lên thì thất kinh, chỉ thấy tên đánh xe nằm trong xe, sắc mặt tím xanh, miệng há

ra tựa như bị tấn công bất ngờ, chưa kịp kêu lên thành tiếng. Kim Thế Di kéo y ra, chỉ cảm thấy toàn thân y cứng đờ, mà thân người thì chẳng hề bị thương, còn mạch thì đập nhanh hơn người bình thường. Dù Kim Thế Di hiểu biết rộng rãi nhưng cũng không biết là y đã bị thương như thế nào, Kim Thế Di không khỏi giật mình, thầm nhủ: “Thân thể kẻ này bị cứng đờ, mà mạch lại nhanh rõ ràng là nội công tương đối thâm hậu, chẳng kém gì Bạch Lương Ký, tình trạng này lại không giống bị người ta điểm huyết đạo. Cao thủ nào mà trong chớp mắt có thể chế phục được y?” nếu bình thường thì Kim Thế Di chắc chắn phải tìm cho ra lẽ, nhưng lúc này chàng nào còn lòng dạ ấy, thế rồi nhảy xuống xe, chỉ thấy có một cái rương sắt cao năm thước, bốn bên nắp rương có rất nhiều lỗ nhỏ như tổ ong, Kim Thế Di mở cái nắp ra thì chẳng thấy gì cả, chỉ nghe có mùi hương hoa Ma quỷ xông ra.

Kim Thế Di thấy thế thì thầm nhủ: “Chắc chắn Bạch Lương Ký đã nhốt họ trong rương, hai người này không thể nào mở rương được. Nhìn những cái lỗ này hình như là có người dùng công phu Kim cương chuông đâm thủng, nhưng trong thiên hạ ai là người có công lực thâm hậu đủ đâm xuyên qua sắt thép?” Kim Thế Di đang thắc mắc, chàng phục xuống đất lắng nghe thì bước chân của hai người kia đã đi xa được khoảng một dặm, Kim Thế Di thầm nhủ: “Dù họ là ai, mình phải đuổi theo rồi tính tiếp”. Thế rồi thi triển khinh công tuyệt đỉnh, chỉ trong một tuần trà thì đã đuổi theo hai người ấy ở một đôi trọc, vừa nhìn thấy hai người ấy Kim Thế Di không khỏi chưng hửng. Lúc đầu chàng không biết là cao thủ phương nào, té ra đó là bằng hữu của mình, Băng Xuyên thiên nữ và Đường Kinh Thiên. Chàng cũng đã tìm ra được câu trả lời cho việc lúc nãy, chắc chắn khi tên đánh xe ấy phát hiện có người đến thì há mồm định kêu to, bị Băng Xuyên thiên nữ bắn bằng phách thần đạn vào miệng khiến toàn thân cứng đờ, còn những lỗ nhỏ trên cái rương sắt là do Đường Kinh Thiên dùng Thiên Sơn thần mẫn đục xuyên qua. Chỉ thấy Đường Kinh Thiên đang cõng Chung Triển, còn Băng Xuyên thiên nữ đang cõng Lý Tâm Mai, cả hai đang chạy gấp về phía trước, Kim Thế Di thầm nhủ: “Họ tuy không có thần công tuyệt đỉnh như mình tưởng tượng, nhưng quả thực đã tiến bộ hơn ba năm trước nhiều!” thế rồi Kim Thế Di phát hiện ra họ nên ngừng tay, nhưng chàng đang một lòng muốn tác thành cho Chung Triển và Lý Tâm Mai, nếu dừng tay thì lại không phù hợp với kế hoạch của chàng, chàng ngậm ngừng trong chốc lát rồi quyết định trêu hai vợ chồng Đường Kinh Thiên, chàng bốc một nắm bùn, bóp nát thành bột rồi vận khí thổi tới, bùn bay lên đầu vợ chồng Đường Kinh Thiên như mưa! Đường Kinh Thiên vốn đoán rằng kẻ địch sẽ đuổi tới, khi Kim Thế Di thổi nắm bùn ra thì Đường Kinh Thiên đã phát giác

nên lập tức đánh ra một đòn Phách không chuông, nhưng đã có một viên sỏi nhỏ như hạt đậu bay lướt qua mu bàn tay Đường Kinh Thiên, tuy không chảy máu nhưng cũng khiến chàng đau nhói.

Đường Kinh Thiên cả kinh, đặt Chung Triển xuống đưa mắt nhìn xung quanh, kinh công của Kim Thế Di cao hơn họ rất nhiều, lúc này chàng đã lại nấp trong rừng, Đường Kinh Thiên thấy không có kẻ địch thì càng thất kinh, thầm nhủ: “Chả lẽ Mạnh Thần Thông đuổi tới?” lúc này Băng Xuyên thiên nữ cũng đặt Lý Tâm Mai xuống, cả hai vợ chồng cầm kiếm chuẩn bị ứng phó kẻ địch, nếu Kim Thế Di muốn đoạt hai người Chung, Lý thì dễ như trở bàn tay, ngặt nỗi chàng lại không muốn để cho họ phát hiện ra mình.

Đường Kinh Thiên cười lớn: “Hai người này là sư đệ và biểu muội của tôi, các hạ bắt họ đi, tôi không thể ngồi yên mà nhìn, chắc các hạ chẳng phải là hạng bắt gà trộm chó, nếu có xích mích với phái Thiên Sơn của tôi, vậy vợ chồng Đường mỗ xin được nghênh đón! Các hạ cố gì phải gây khó cho bọn tiểu bối, càng không nên giở trò lén lút như thế?” Đường Kinh Thiên tưởng rằng kẻ hí lộng mình chắc chắn là người đã bắt cóc sư đệ và biểu muội của mình bởi vậy mới nói như thế.

Đường Kinh Thiên nói rất nghiêm túc Kim Thế Di nghe thì hầu như không nén được tiếng cười. Nhưng lại chợt nghe có người cười lên trước.

Chỉ thấy có một bóng người hiện lên ở bìa rừng, Lịch Thắng Nam đã xuất hiện. Trong tay nàng cầm một cây bảo kiếm, dưới ánh trăng mờ ảo ánh hàn quang tỏa ra lấp lánh, đó chính là cây Du long kiếm của Đường Kinh Thiên.

Lịch Thắng Nam cười hì hì: “Không dám, Đường thiếu chuông môn sao lại tự xưng là tiểu bối thế?” Đường Kinh Thiên rất tức giận, phóng vút một cây Thiên Sơn thần mãng tới, Lịch Thắng Nam gạt ngang qua, chặt cây Thiên Sơn thần mãng thành hai đoạn, lại cười hì hì: “Quả nhiên là bảo kiếm! Từ lâu đã nghe Thiên Sơn có tam bảo, Thiên Sơn thần mãng đâm thửng sắt vàng, bảo kiếm chém sắt như bùn, nay quả nhiên bảo kiếm hơn một bậc!” khi nàng nói thì Băng Xuyên thiên nữ đã phóng tiếp ra ba viên băng phách thần đạn, Lịch Thắng Nam lướt người, lúc đông lúc tây, ba viên băng phách thần đạn bay lướt qua người nàng, trong chớp mắt nàng đã nhảy bổ đến trước mặt Đường Kinh Thiên chỉ còn cách một trượng.

Băng Xuyên thiên nữ sợ chồng thua thiệt, thế là rút phắt cây Băng phách hàn quang kiếm lập tức đánh ra một chiêu Băng hà dải đông, mũi kiếm vung lên từng điểm hàn quang! Đường Kinh Thiên chỉ dùng một cây kiếm bình thường

nhưng chàng phát ra Truy phong kiếm thức, từng thức cứ dồn ra như sông dài biển rộng, uy lực cũng rất kinh người, Lịch Thắng Nam cũng không dám tiếp chiêu, chỉ nhờ thân pháp linh hoạt mà luồn qua lách lại trong màn kiếm! Đường Kinh Thiên sợ Lịch Thắng Nam cướp hai người Chung, Lý cho nên thi triển Truy phong kiếm thức chặn nàng lại, không để cho nàng đến gần họ. Kim Thế Di lập tức nắm cơ hội thi triển kinh doanh tuyệt đỉnh từ trong rừng nhảy vọt ra, tay trái nắm Lý Tâm Mai, tay phải nắm Chung Triển, trong chớp mắt đã lui vào rừng, đồng thời dùng công phu Thiên độn truyền âm nói với Lịch Thắng Nam: “Muội đừng nên làm càn, chỉ cần dụ họ đi là được. Chúng ta đợi nhau ở ngọn núi cách đây mười dặm”. Lịch Thắng Nam nói: “Huynh cứ yên tâm!” Kim Thế Di nói chỉ có mình Lịch Thắng Nam nghe, nhưng Lịch Thắng Nam lại mấp máy môi, Đường Kinh Thiên đứng đối diện nên đã nhận ra, chàng quay lại thì chẳng thấy hai người Chung, Lý đâu cả, Đường Kinh Thiên kinh hãi, kêu lên lạc giọng: “Ôi chao, lại trúng kế diệu hộ li sơn nữa, ả yêu nữ này có đồng đảng!” Lịch Thắng Nam cười khanh khách: “Đường thiếu chủ công môn, hôm nay coi như ngài đã không may mắn!” cây Du long kiếm đánh ra một chiêu Ngọc nữ xuyên châm, chiêu kiếm này nhanh như điện chớp, Đường Kinh Thiên hơi phân thần thì chỉ nghe soạt một tiếng, tà áo đã bị nàng đâm xuyên qua! Đường Kinh Thiên cả giận, đánh ra Truy phong kiếm thức nhanh như gió, cây Băng phách hàn quang kiếm của Băng Xuyên thiên nữ càng lợi hại hơn, cây kiếm đánh một vòng tròn hóa thành một vòng hàn quang chụp xuống Lịch Thắng Nam.

Lịch Thắng Nam cười nói: “Các người muốn đánh nhưng ta không thể chịu!” nàng cười chưa dứt thì đã lộn người ra cách đó ba trượng, dù nàng khinh công trác tuyệt nhưng Đường Kinh Thiên vung kiếm nhanh như điện, soạt một tiếng đã rạch đứt đệm vai của nàng, may mà nàng có mang ngọc giáp bên trong chứ nếu không đã bị trọng thương.

Một mình Lịch Thắng Nam đấu với hai vợ chồng Đường Kinh Thiên thì không phải là đối thủ của họ nhưng khinh công của nàng nhỉnh hơn họ một bậc, nàng vừa thoát ra khỏi màn kiếm quang của họ thì trong chớp mắt đã vượt qua một ngọn đồi.

Đường Kinh Thiên muốn cứu người, đoạt lại thanh bảo kiếm, đương nhiên vẫn bám theo, chỉ trong chốc lát mà người đã chạy rất xa. Kim Thế Di tìm một nơi rộng rãi đặt hai người Chung, Lý xuống bãi cỏ, chỉ thấy hai người tựa như đang ngủ say, hơi thở đều đặn, thoang thoảng mùi hoa tuyết liên, Kim Thế Di biết Đường Kinh Thiên đã nhét bích linh đơn vào miệng họ, hương hoa Ma quỷ đã

được giải, nhưng họ vẫn hôn mê chưa tỉnh, rõ ràng đã bị điểm huyết đạo. Kim Thế Di thầm nhủ: “Là thuật điểm huyết của ai mà Đường Kinh Thiên không thể giải được?” Kim Thế Di nhìn kỹ, chợt chàng chợt dạ, vội vàng xé mảnh áo phía sau lưng họ thì chỉ thấy ở dưới huyết đại chuy của mỗi người đều có một dấu đỏ có kích cỡ như đồng tiền. Kim Thế Di giật mình, nhủ rằng: “Té ra kẻ được gọi là Hàn đại ca lúc nãy là người họ Hàn ở Trịnh Đô”. Thủ pháp điểm huyết của nhà họ Hàn rất khác người, được gọi là “án huyết”, là dùng công phu Hồng sa thủ đè vào yếu huyết của kẻ địch, chỉ có người họ Hàn mới có thể giải nổi.

Vả lại người dùng chưởng lực Hồng sa thủ để “án huyết” cho nên hễ thời gian kéo dài thì dù cho huyết đạo có được giải, nội lực cũng không thể khôi phục.

Kim Thế Di thầm nhủ: “Thủ đoạn này cũng thật độc ác, may mà gặp phải mình”. Té ra quyển bí kíp của Kiều Bắc Minh dung hợp sở trường của các phái chính tà, nửa bộ mà Kim Thế Di giật được chính là chuyên nghiên cứu phá giải các thủ pháp điểm huyết âm độc. Nếu không gặp Kim Thế Di, Đường Kinh Thiên cũng đành bó tay, chỉ có cách đưa họ về chùa Thiếu Lâm nhờ Thống Thiên thượng nhân dùng thần công tuyệt đỉnh đả thông kinh mạch cho họ, như thế chắc chắn sẽ trễ đến mấy ngày, Thống Thiên thượng nhân tuy có thể cứu giải nhưng chỉ e rằng ít nhất phải mất đến ba năm công lực. Kim Thế Di xem kỹ mạch tượng của Lý Tâm Mai, biết nàng không bị thương gì khác, thế rồi yên tâm, lúc này chàng chợt có mấy phần thương cảm, nhớ lại những khi còn bên cạnh nàng, nhớ lại tấm chân tình của nàng đối với mình, tuy bản hân chàng không coi đó là tình yêu trai gái, nhưng tấm lòng của một nàng thiếu nữ vô tư hồn nhiên đủ khiến cho chàng suốt đời không quên.

Kim Thế Di cúi xuống, chỉ thấy Lý Tâm Mai tựa như đang ngủ say, Kim Thế Di thầm nhủ: “Nàng có nằm mơ cũng không ngờ lúc này mình đang ở bên cạnh nàng!” rồi chàng nhớ lại mình đã lừa nàng, không cho nàng biết mình còn sống, đột nhiên cảm thấy áy náy, bất giác thở dài.

Kim Thế Di chợt nghe tiếng bước chân ở phía xa, chàng thất kinh, thầm nhủ: “Mình phải cứu tỉnh họ, nếu không hai gã kia đuổi theo, mình phải đối phó với họ thì còn có ý nghĩa gì!” Kim Thế Di theo kế hoạch cũ, trước tiên giải huyết cho Chung Triển, thấy khuôn mặt vô tư như một đứa trẻ của y thì Kim Thế Di thở dài, thầm nhủ: “Hai người này mới đúng là một đôi giai ngẫu trời sinh, mình là nguyệt lão thì có gì đáng tiếc? Cuộc đời của Tâm Mai tốt đẹp hơn mình nhiều, chỉ cần nàng vui thì mình có gì phải đau lòng?” thế rồi Kim Thế Di thi triển huyền công

giải huyết đạo cho Chung Triễn, chàng cố ý ít dùng nửa phần nội lực, làm cho y tỉnh dậy chậm nửa khắc, nhưng sau khi tỉnh thì công lực lập tức hồi phục.

Tiếp theo chàng lại giải huyết cho Lý Tâm Mai nhưng lại bớt đi một phần nội lực để cho Lý Tâm Mai tỉnh dậy trễ hơn Chung Triễn. Giải huyết xong xuôi, chàng thấy tóc Lý Tâm Mai rối bời thì nhẹ vuốt lại cho nàng, Kim Thế Di thầm nói với chính mình: “Đừng đau lòng, đừng đau lòng!” nhưng không biết thế nào mà đột nhiên hai giọt nước mắt rơi trên mặt Lý Tâm Mai.

Kim Thế Di nấp trong một cây đại thụ cành lá xum xuê, chỉ nghe bước chân càng lúc càng gần, quả nhiên đó là Bạch Lương Ký và người họ Hàn, lúc này Chung Triễn vừa tỉnh dậy, y đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy ngạc nhiên, kêu lên thất thanh: “Sư muội, muội hãy ngồi dậy xem, chúng ta đang ở đâu đây?” y kêu lên nhưng Lý Tâm Mai chẳng hề quay lại, còn Bạch Lương Ký thì kêu lớn: “Ồ, té ra tên tiểu tử nhà ngươi ở đây!” Chung Triễn bật dậy rút kiếm đâm tới, lúc này y đã phát hiện Lý Tâm Mai nằm bên cạnh vẫn chưa tỉnh. Chung Triễn vừa kinh vừa giận thầm nhủ: “Dù có liều mạng cũng không để cho chúng làm hại Tâm Mai!” thế rồi lia cây trường kiếm tới.

Kim Thế Di thầm khen rằng: “Tên tiểu tử này không tệ, chẳng uổng mình trao Tâm Mai cho y!” Chung Triễn tuy được chân truyền Thiên Sơn kiếm pháp nhưng công lực còn kém, lấy một địch một thì còn đủ sức, lấy một địch hai thì chẳng phải là đối thủ của Bạch Lương Ký và người họ Hàn. Kim Thế Di biết điều này, bản thân Chung Triễn cũng biết, Kim Thế Di nấp trên cây đại thụ, nếu Chung Triễn khiếp sợ bỏ chạy, chàng sẽ cứu Lý Tâm Mai, còn Chung Triễn có rơi vào tay kẻ địch hay không thì chàng mặc kệ. Bạch Lương Ký còn cách Chung Triễn mười trượng thì chợt nôn thốc nôn tháo ra, người họ Hàn cũng cả kinh, vội vàng hỏi: “Huynh... huynh làm sao thế...” nói chưa dứt lời thì thấy trong bụng đau nhói, sôi lên ùng ục rồi cũng nôn ra như Bạch Lương Ký.

Kim Thế Di kẹp hai cây độc long châm trong tay, chỉ đợi Chung Triễn gặp nguy hiểm thì lập tức phát châm đả thương kẻ địch. Nay thấy bọn chúng chưa giao thủ mà đã như thế, chàng chưng hửng rồi lập tức hiểu ra, cười thầm rằng: “Lịch Thắng Nam thật nghịch ngợm, không biết nàng đã giở trò gì? Nhưng làm thế thì càng có ít sơ hở hơn”. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Chung Triễn đã đâm kiếm tới. Bạch Lương Ký vội vàng xoay người né tránh, y dùng một cây roi tra long, cây roi này dài hơn một trượng, cây roi cũng xoay một vòng theo y, chiêu này là cầu thắng trong bại, quả thực cũng có chân tài thực học.

Nhưng nhát roi này của y thì lực bất tòng tâm, chỉ nghe soạt một tiếng, đầu roi đã bị chém đứt mất ba tấc. Kể họ Hàn thì càng thảm hơn, y thi triển công phu Hồng sa thủ, vỗ tới một chuồng, với công lực của y, chuồng này ít nhất cũng có thể gạt mũi kiếm của Chung Triễn lệch sang một bên, nếu kiếm của Chung Triễn bị roi Bạch Lương Ký quán lại thì một chuồng này đủ khiến cho Chung Triễn ngã gục! Nhưng y không ngờ rằng cây roi của Bạch Lương Ký cũng bị Chung Triễn chém đứt, càng không ngờ rằng y phát ra một chuồng thì chẳng hề có kinh, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, hai ngón tay rụng xuống, đó là nhờ y rút tay nhanh, chứ nếu không cả bàn tay cũng bị chặt đứt.

Số là Lịch Thắng Nam đã ngấm hạ độc, bỏ loại thuốc không mùi không màu vào trong bình trà của chúng, khi chúng đang nói chuyện thì bình trà đặt sát cửa, Lịch Thắng Nam dứt một ống thổi nhỏ bằng cây ngân châm vào trong cửa sổ rồi thổi bột vào trong vôi bình trà, bọn chúng chẳng hề phát giác. Nói chuyện cả một lúc lâu, bọn chúng đương nhiên hơi khát nước cho nên mỗi người đều uống một ly đầy.

Hai người Hàn, Bạch sau khi uống trà không lâu thì nghe bên ngoài có âm thanh lạ, bọn chúng bước ra thì phát giác đồng bọn đã chết cứng. Thực ra kẻ ấy không hề chết, chỉ vì lúc đó không thể xem mạch tượng, còn tù binh thì mất tích, thế là cả hai vội vàng đuổi theo, thế nhưng phát hiện chỉ có một mình Chung Triễn ngênh địch, không có cao thủ nào bên cạnh thì mới yên tâm. Bọn chúng tuy không biết Chung Triễn đã giải huyết đạo như thế nào nhưng nghĩ bụng dù y có giải huyết đạo thì công lực cũng không thể hồi phục.

Nào ngờ lúc đó chất độc phát tác, chỉ thấy lực phủ ngũ tạng nhộn nhạo rất khó chịu, làm sao có thể xuất ra kinh lực nội gia, thế là công lực của cả hai còn kém hơn cả Chung Triễn

May mà nội công của hai người Hàn, Bạch cũng có hỏa hầu tương đối, cả hai vận khí cố kìm không nên nữa, nhưng Chung Triễn đã quyết liều mạng, vừa xông lên đã thi triển Truy phong kiếm thức, chiêu nào cũng toàn là những chiêu số liều mạng, chỉ trong vòng mấy chiêu thì hai người Hàn, Bạch đã gặp nguy.

Bạch Lương Ký kêu lên: “Không xong, lẽ nào chúng ta đều trúng độc?” nói chưa dứt thì chợt thấy Lý Tâm Mai chạy tới, kêu lên: “Triễn ca, chuyện gì thế? Té ra huynh đang đánh nhau với hai tên ác tặc, đừng lo, muội sẽ giúp huynh”. Thật ra Chung Triễn đang đấu rất hăng, chẳng hề lo gì cả! Kể đang lo là Bạch Lương Ký và người họ Hàn kia, Lý Tâm Mai chưa kịp nháy vào vòng chiến thì đã nghe hai tiếng soạt soạt, cây roi của Bạch Lương Ký lại bị chém đứt nửa đoạn, vai cũng

bị đâm một lỗ xuyên qua! Bạch Lương Ký không kìm được nữa, lại há mồm nôn ra, chỉ thấy khắc toàn máu tươi, Bạch Lương Ký quay đầu toan bỏ chạy, người họ Hàn cũng chẳng kém, lộn người rồi tự lăn xuống sườn đồi, còn nhanh hơn cả Bạch Lương Ký! Lý Tâm Mai sợ trúng phải đồ dơ nên nhảy bật ra, Chung Triễn chạy tới, cười nói: “Muội đã tỉnh rồi sao? Có thấy gì không? Hai tên ác tặc đều bị thương, dù sao cũng đã trút giận, không cần đuổi theo!” Lý Tâm Mai mở to đôi mắt nhìn xung quanh, lộ vẻ hoang mang, nói: “Tựa như đang nằm chiêm bao, sao chúng ta lại ở đây? Chúng ta thoát ra bằng cách nào? Muội không sao cả, còn huynh?” Chung Triễn nói: “Huynh cũng chẳng biết có chuyện gì xảy ra, huynh vừa tỉnh dậy thì thấy ở đây. Nhưng huynh cảm thấy trong miệng có mùi bích linh đơn, lẽ nào Đường sư huynh đến?” Lý Tâm Mai nói: “Muội cũng nghĩ như thế, nhưng nếu là Đường sư huynh, tại sao không gặp y?” Kim Thế Di thầm cười, nghĩ bụng: “Coi như cũng đoán được đúng một nửa. Lát nữa các người gặp Đường Kinh Thiên thì sẽ không ngờ rằng là ta”. Chung Triễn nói: “Khi huynh mới tỉnh dậy, hình như nghe ở hướng tây nam có ám khí xé gió bay tới rất mạnh, có thể là Đường sư huynh đã bắn Thiên Sơn thần mãng, lát nữa chúng ta xem thử”. Ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Khi huynh tỉnh dậy thì thấy chúng ta đang ở trên đồi, ngoại trừ muội chẳng còn ai cả. Không lâu sau thì hai gã này kéo tới, xem ra Đường sư huynh đã giải huyết đạo cho chúng ta, gặp phải cường địch khác, giờ đây đang đuổi theo. Còn hai tên này thì đi theo sau, bởi vì cước trình của chúng không bằng Đường sư huynh”. Lối giải thích ấy rất hợp tình hợp lý, Kim Thế Di thầm gật đầu, nhủ rằng: “Tên tiểu tử này tuy chỉ mới xuất đạo nhưng cũng có mấy phần được lực, đoán việc cứ như trước mắt. Chỉ là y không biết mình ngấm ra tay, nếu không đã đoán đúng cả”. Lý Tâm Mai cười nói: “Tại sao huynh không gọi muội dậy, lại dám một mình ác đấu với hai tên ác tặc, xem kia, huynh đã mệt!” nàng tưởng rằng đã bừng tỉnh vì tiếng đánh nhau, không hề biết Chung Triễn chẳng hề gọi nàng.

Mấy câu nói ấy bên ngoài tựa như trách cứ nhưng thực sự là quan tâm, Chung Triễn thấy lòng lâng lâng, nói: “Huynh không mệt, không mệt tí nào, sư muội, huynh lo cho muội, đầu tóc muội đã rối bời, để huynh sửa cho muội!” Chung Triễn bạo dạn bước đến gần sư muội, Lý Tâm Mai đỏ mặt cúi đầu, cứ để mặc cho Chung Triễn vuốt tóc lại cho mình.

Kim Thế Di thầm vui cho họ nhưng không biết thế nào trong niềm vui ấy có một chút ghen tị, lòng thầm nhủ: “Chuyện mình nên làm cũng đã làm, mình còn ở đây nhìn lén làm gì?” Kim Thế Di lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh Đạp tuyết vô ngần chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, chỉ trong chốc lát thì đã ra khỏi khu rừng, Lý Tâm Mai và Chung Triễn đang ngây ngất trong tình yêu thì làm sao có

thể phát hiện ra! Kim Thế Di chạy một mạch đến chỗ hẹn với Lịch Thắng Nam, chàng ngẩng đầu nhìn lên thì chẳng thấy bóng dáng nàng đâu, Kim Thế Di thất kinh vội vàng dùng công phu Phục địa thánh thanh, ngưng thần lắng nghe, trong chốc lát thì đã nghe văng vẳng tiếng chém giết nhau ở góc tây nam, cách đó khoảng sáu bảy dặm. Kim Thế Di thắc mắc nhủ rằng: “Khinh công của Lịch Thắng Nam hơn vợ chồng Đường Kinh Thiên một bậc, có lẽ nào đến giờ vẫn chưa thoát khỏi họ?” té ra sau khi Lịch Thắng Nam dụ vợ chồng Đường Kinh Thiên đi, Băng Xuyên thiên nữ không ngừng phóng băng đạn tấn công nàng, Lịch Thắng Nam tuy không sợ nhưng cước trình cũng không khỏi chậm lại, vốn là nàng có thể dùng đạn khói để che mắt Băng Xuyên thiên nữ rồi thoát đi bằng khinh công tuyệt đỉnh, nhưng nàng liên tục bị Băng Xuyên thiên nữ phát băng đạn, lạnh đến nổi nổi da gà, nhất thời bực mình nên toan cướp Băng phách hàn quang kiếm của Băng Xuyên thiên nữ!

Chính là:

Chẳng biết trời cao hay đất dày, toan đoạt song kiếm lấy cả đôi.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -